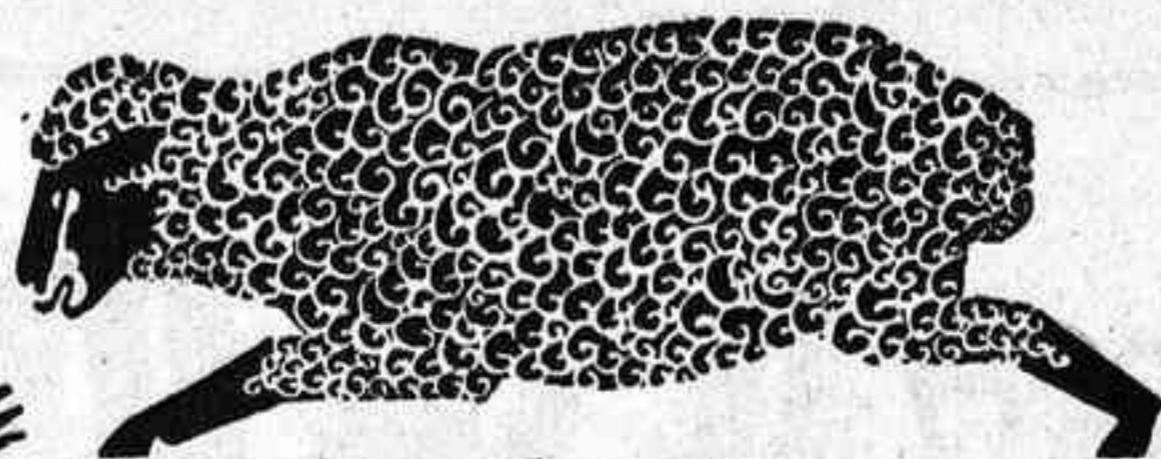

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

¿Pena de mort
al lladre?
Ha estat concedida
amnistia general

Auy 11 - Núm. 72

Barcelona, 1 novembre de 1932

Preu: 20 cèntims

Un misteri gairebé aclarit

El Sr. Griso ha estat finalment raptat

Mai no havíem cregut en la notícia que donaven els periòdics segons la qual el malhaurat regidor es trobava passant una temporada a les seves possessions de Les Planes estretament vigilat per la policia. No: ¿per què havia de vigilar una policia republicana a un regidor republicà com ell i radical a més a més? No; la policia intentava protegir-lo dels perills que l'amenaçaven tan bon punt hagués arribat de Tarragona.

Però no hi fou a temps i des de Martorell on fou vist per darrera vegada, no se n'ha sabut res més. ¿Què li ha passat?

Tan bon punt el senyor Giralt anuncià que el senyor Griso era a la província de Tarragona fent campanya electoral i es posava en camí per venir a declarar davant del jutge, vàrem sospitar que alguna cosa li passaria i en veure que no arribava quan arribaven els trens que arribaven de la província de Tarragona, aquesta sospita es refermà. Quan veírem que tampoc arribava en els trens que arribaven dels altres indrets del món, aleshores, ah! (no Josep A. Trabal, sinó simplement, ah! aleshores, ah!) la sospita es convertí en certitud i decidírem, com abans que nosaltres havien fet els ciutadans Dencàs, Artermi Aiguader, Tauler i altres, posar-nos al servei de la policia.

Per fer-ho, vàrem creure que el més pràctic era seguir, a la inversa, el camí que havia seguit el raptat en el seu camí cap a Barcelona.

Per posar-nos més en condicions, vàrem proveir-nos d'un bloc Manelico que encetarem a l'inrevés per tal de reviuir els dies que havia viscut el senyor Griso en el seu viatge, i ferem marxar el nostre rellotge a l'inrevés per reviuir les mateixes hores.

Fins arribar a Martorell no trobàrem cap indici; però ah! a Martorell, Martorell era ple d'indis; no es podia donar un pas d'indis que hi havia.

Pels indis vàrem saber que, en la seva marxa a peu, per no entretenir-se, havia fet nit a un dels hostals més acreditats de la població, el nom del qual no citem perquè de cap de les maneres no ens volgueren donar l'anunci.

Quan la criada ens va veure amb la decisió més enèrgica pintada a la cara, es va posar a tremolar com una fulla i va prometre contar-nos-ho tot. Però com que no es tranquil·litava i, per tant, no podia parlar, vàrem haver de fer-li veure que la decisió era, només, pintada, i aleshores parlà:

—Jo, senyoret, no hi tinc cap culpa; però els pobles són tan avorrits que, què vol que fem, per divertir-nos si no escoltar darrera les portes?

—...?

—Oh, senyoret, quina nit, Pobre senyor, i com cridava!

—Com! ¿cridava i ningú el va auxiliar?

—Es que dic com cridava, perquè cridava en veu baixa.

—Ah, i què deia?

—Deia: No puc! No puc més! Ho diré, ho diré i ho diré. Per dos miserables empleus, dos!

—Nada nada, ¡hay que callar! — deia una altra veu—, es la disciplina del partido.

—I, de qui era aquesta veu?

—Si era seva, era d'un velle; ell prou li ho deia, un velleito li deia. I l'altre li contestava:

—Sí, callart, ja ho diu vostè. I per això m'he passat tant de temps essent radical i sense passar d'escrivent; només demanava l'expulsió dels jesuïtes i la crema dels convents; i quan un hom es vol aprofitar

una mica, el volen ficar a la presó.

—Todos hemos estado; todos hemos comido el pan de la amargura en resignado silencio.

—Sí, sí; no pas els altres; perquè no hi havia pan de l'amargura quan allò dels palaus i allò altre de la casa de la senyora Ramona i allò que netejaven no se què i allò dels autobusos (la criada es veu que no havia comprès ben bé de què es tractava i el report en patia).

—No sé pas què diu.

—Jo tampoc no sé ben bé a què es referia; però el vell li va contestar: ¡Ja! ¡ja! ¿No ves que esto lo hacian todos, hasta los que votaban en contra? ¡Si hubiese sido tan feo, en vez de votar en contra se hubiesen marchado! Tu no entiendes de estas cosas; por lo mismo que esto es una nimiedad, es mejor callar.

—Sí, sí, callar i a la cangrí. A mí, no; si jo hi vaig hi anirem tots.

—¿Y tú eres un buen radical? ¿No ves el ejemplo de mi silencio?

(Segueix a la pàg. 4, col. 1)

LERROUX.—A fe de Déu, em donava menys mals de cap la Monarquial

Els èxits d'«El Be Negre»

En el número pròxim publicarem la ressenya de l'enterrament de l'afer de la venda de càrrecs

Fa dues setmanes en publicar la magnífica informació sobre els èxits de EL BE NEGRE deiem que aquests èxits els teníem tan segurs que si volíem podríem anunciar-los d'una setmana per l'altra.

Com que això hauria semblat una afirmació gratuïta i poc seriosa, un dia o altre havia de venir el dia de demostrar-ho i creiem que aquest dia ha arribat avui. Ja ho veuen els nostres lectors: al cap, només, de dues setmanes! ¡Al cap de quinze dies! Quin és l'òrgan de la

Prensa que pot dar altre tant?

L'èxit que avui ens complavem d'anunciar per EL BE NEGRE serà sorollós i tindrà lloc la setmana que vé. La setmana que vé EL BE NEGRE publicarà, amb tota mena de detalls, una extensíssima i exacta informació gràfica i literària sobre «El solemne acte de l'enterrament de l'afer del tràfic de càrrecs municipals.»

I fixin-se els nostres lectors, que l'èxit pot ésser de dues maneres: és a dir, que pot ésser el tinguem aquesta setmana anun-

ciant l'enterrament, o que el tinguem la pròxima avançant la ressenya. El pobre Afer està tan greu que tot és possible dintre les prediccions més pessimistes. Els metges han perdut tota esperança de salvació del pobre malalt, a menys que no es produís un miracle, difícil a causa de l'abundància, varietat i importància dels hereus.

EL BE NEGRE, per l'amistat que té amb l'agonitzant, es proposa de donar gran solemnitat a l'acte del sepeli i tots aquells que hi vagin — és

una prima que els oferim—tingran un lloc en la ressenya, ja vagin al dol d'autoritats, ja al de la família, ja portin una atxa o una glassa o bé, més ... ¿destos, figurin anònimament en el seguici.

Que Déu acompanyi el pobre Afer en els seus darrers moments i tot sigui per major glòria de l'Esquerria!

Una flor sobre una tumba, se marchita.
Una lagrima se evapora.
Una oració la recoge Dios.

Tèrboles maniobres

¿Qui ha dit que la candidatura de l'Esquerra era plena de desconeguts?

El desconeixement que dels homes tenen els homes que això diuen, palesa la ignorància que solament podrà esvaïr la campanya de l'Esquerria Republicana de Catalunya en pro de la cultura i de l'establiment de noves escoles tan bon punt estiguin guanyades les eleccions.

Precisament els homes que en falange macedònica van a caure el dia 20 dintre les urnes, són de les persones més conegudes que es podrien trobar per formar una candidatura, i no hi ha erudit ni catalanòfil que no se sàpiga els seus noms de memòria, de dalt a baix i a l'inrevés. Precisament l'illustre catalanòfil E. Allison Peers, professor d'espanyol a la Universitat de Liverpool, en parla en el darrer número del «Bulletin of Spanish Studies» de la citada Universitat.

«Hem de dir — deia en anglès — que la candidatura que presenta aquesta curiosa agrupació que porta el curiós nom d'Esquerria Republicana de Catalunya, és del més conegut que corre. Val a dir, però, que no tots els noms són coneguts; n'hi ha uns quans que no en són, com per

exemple, el del President de la Generalitat, el senyor Francesc Macià; el del conseller de Governació de la mateixa generalitat, senyor Josep Terradellas; el del senyor Serrà Hunter, rector de la Universitat; el del regidor senyor Joan Casanelles (pronuncii's tal com s'escriu); el del senyor Lluhi i Vallescà i el del senyor Carles Pi i Sunyer. Tots els altres són, més que coneguts, conegudíssims, i per ells, la candidatura resulta de les més conegudes. No cal pas ésser gaire versat en estudis bíblics per a comprendre-ho.

«Entre aquestes conegudes persones trobem un tal senyor Martí Barrera, que, com el seu nom indica, ha d'ésser l'obstacle més gran a l'avenç de les dretes. Des d'epetit havia mostrat unes grans disposicions per l'especialitat del joc de treure a la baldafa, i s'havia distingit en la cacera de sargantanes. És l'autor d'algunes frases cèlebres atribuïdes erròniament a Napoleó. També se li atribueix, amb el mateix fonament, una gran influència entre els sindicalistes. La seva inclusió en la candidatura es pot dir que era una reparació necessària.

«El senyor Nicolau Battestini, contra el que es podria creure, no és parent del senyor Nicolau d'Oliver. No es necessita pas ésser escandalosament erudit per a comprendre-ho. Tampoc no és italià, encara que sembli el contrari. En canvi, s'assegura que és metge. Els seus malalts així ho creuen. Fins que es passà a l'Esquerria, els seus deien que es tractava del pseudònim i la margarida del senyor Rovira i Virgili a les pàgines de La Nau. Ara que el senyor Rovira i Virgili també s'hi ha passat, les persones de poca instrucció s'ho tornaran a creure.

«El senyor Coldeforns fabrica gèneres de punt a Gràcia. El punt i a part que posarem ara és de la seva invenció.

«El senyor Josep Dencàs es distingeix per la seva assiduitat a llegir EL BE NEGRE i treure'n partit. Darrerament, havent-hi llegit el famós anunci dels «15 empleus» i havent deduït que la conversa que s'hi reportava amb l'amo de l'agència era un filó, fou nomenat policia honorari junt amb altres ciutadans, perquè aclarís els fets abans que no s'aclarissin sols amb l'ajut de la policia.

«El senyor Miquel Guinart (nom cervantí) és prou il·lustre perquè li fem el pedigree.

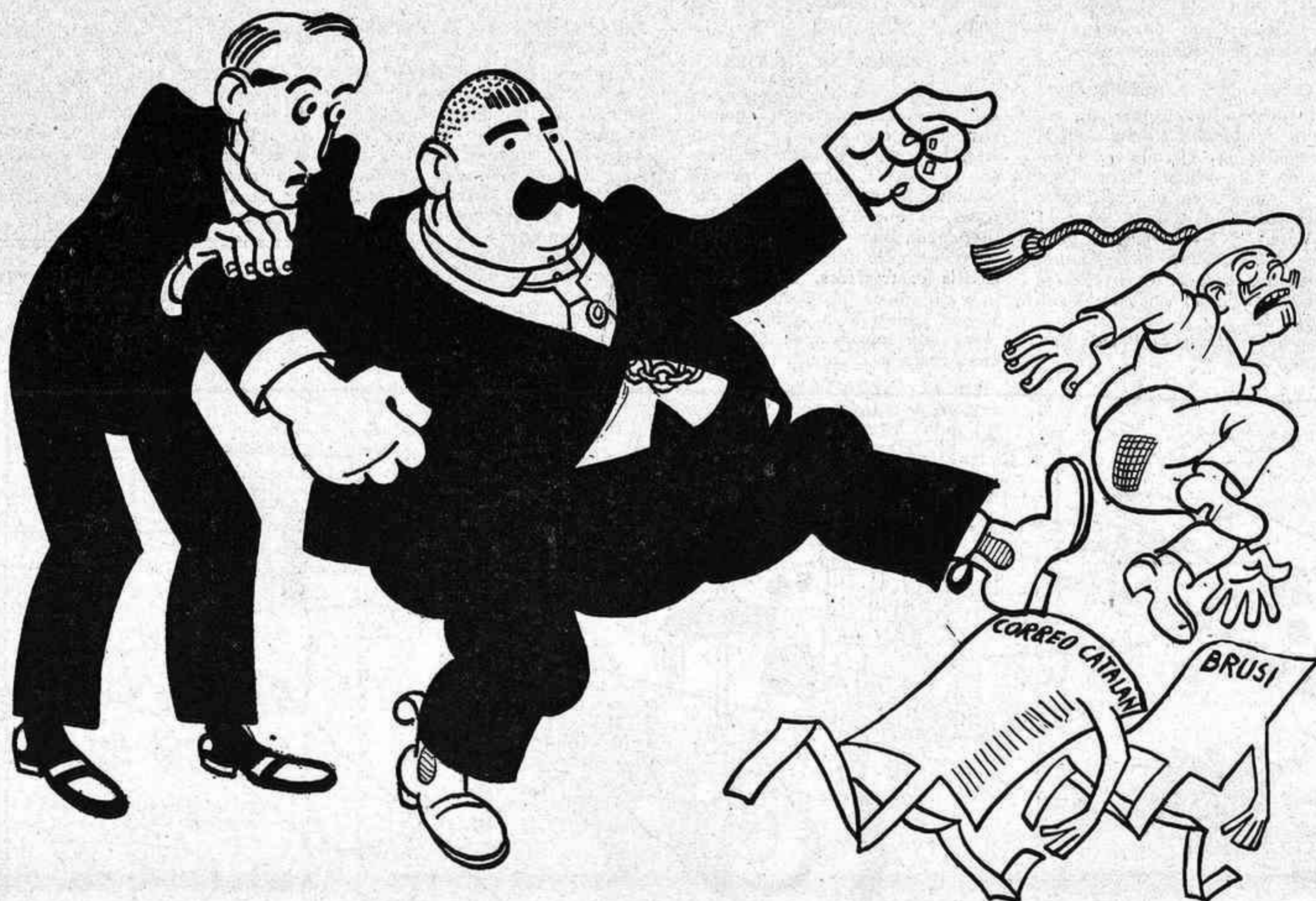
«Don Joan Puig i Ferrer, el Dostoiéwski català, com li diuen a Moscou, intrèpid caçador de cabres de jardí i autor de la cèlebre frase castellana «¡Burro!», pronunciada al Parlament espanyol en moments difícils per a l'Estatut de Catalunya.

«El Dr. Ribes Soberano, parent del conyac del mateix segon cognom, que en ell és primer.

«El senyor Rosell i Vilar, persona entesa en tractar feres, i, per tant, el més a propòsit per a enfrontar-se amb els problemes més greus i els conflictes més insolubles, o a l'inrevés.

«El senyor Soler i Pla i el senyor Soler i Bru, que es distingeixen l'un de l'altre perquè l'un és Pla i l'altre Bru. I el senyor Joan Tauler, president taquígraf de l'organització internacional coneguda amb el nom eufònic i eufènic de Comarcals, i, com el senyor Dencàs, també policia honorari.

«Amb aquests noms i els que les altres circumscripcions portaran a Parlament de Catalunya, entre els quals hi ha persones igualment acreditades com els senyors Armendares, rei de la rabassa morta; Fontbernat, rei dels cent homes del seu mateix genitiu; Cerezo, Josep Pla, nou exemplar de la coneguda sèrie en la qual hi havia ja un funcionari de la S. de les N., i un funcionari del senyor Cambó.

POLITICA DE LA LLIGA

- Per què els engegueu així?
- Perquè són monàrquics.
- Però si nosaltres tombé en som!
- Per això mateix.

MOLT

Al Novetats han tret inopinadament del cartell la senyoreta «Luisa Fernanda» per a posar-hi «Don Gil de Alcalá».

Ens estranya. Nosaltres havíem cregut que «Luisa Fernanda» era una d'aquelles obres que tindrien èxit.

«Don Gil de Alcalá» és fill del mestre Penella. Volem dir que la lletra i la música són originals d'ell.

Sobretot la lletra.

La música és molt bonica i no trigarà a fer-se popular.

Entre altres motius, perquè la major part d'ella ja ho era de popular abans de néixer el senyor Penella.

L'orquestra és tota corda. I al públic li ha agradat molt aquesta novetat.

Per tant, tenim corda per estona.

La temporada passada vàrem dir que el Liceu no podia anar ni amb Rodés. Enguany, ho repetim.

Entre els compositors citats a comparèixer aquesta temporada al Liceu hi ha, suposem que per equivocació, un tal Ricard Wagner.

El senyor Wagner ha excusat la seva assistència, per motius fàcils de comprendre.

Els programes del Liceu no estan redactats en català.

Gairebé diríem que ni en castellà.

Enguany la Generalitat no ha concedit subvenció al senyor Rodés.

A un home així se l'ha de subvencionar. Encara que sigui per anar a fer un viatge d'estudis a la Groenlàndia.

O, més ben dit: sobretot per a un viatge a la Groenlàndia.

El senyor Ramon Vinyes, cada dia més desenganyat de la trista vida del teatre, pensa dedicar tots els seus entusiasmes a la demografia.

Tothom acaba per descobrir el seu destí.

Encara que sigui un destí municipal.

Els Tenorios d'enguany han estat els senyors Joaquim Torrens, a l'Apòl, Villagómez, a l'Olimpia, i Santpere, a l'Espanyol.

Tots tres plegats, aquests Don Juans tenen 212 anys, o siguin més anys que els de tots els espectadors, reunits, que han anat a veure aquest any el darrer drama d'en Zorrilla.

El senyor Lluís Capdevila encara no s'ha mort.

Els actors de Romea, la majoria dels quals havien interpretat a Novetats aquells xirris papers que els hi valgueren el nom de «Novetatis boys», ara amb motiu de l'estrena de «La volta al món en patinet» s'han especialitzat amb les cançons per infants i ja me'ls teniu davant del micròfon de «Radio Associació» amenant els plats d'escudella de l'indulgent radi-escolta amb una gràcia insuperable.

On es demostra ben clarament que els actors catalans no fent teatre són una cosa senzillament formidable.

Teatre Català Romea
Companyia VILA-DAVÍ

APTA PER A SENYORES

Tres actes còmics de **Millás - Raurell**

Divendres 4 de novembre a un quart d'onze

En Bonavia, l'autor de «La volta al món en patinet», a més d'autor, de tant en tant li agrada enrolar-se entre una colla d'aficionats i viure aquella mena d'agredolç del fer d'actor de teatre de barriada.

Abans, però, de prosseguir camí de la facècia que relatarem, convé informar els nostres lectors de la transformació que sofreixen les «s» en boca d'aquest infantívol autor-actor. Exemple breu: d'una somera en diu una «zomera».

I anem al gra: en un centre d'aficionats de Gràcia, en Bonavia, féu un paper de relativa importància en «Un milionari del Putxet», i en acabar, com és lògic en aquesta mena de societats, els actors baixaren a la platea i tot plegat es convertí en un ball dels més familiars. En Bonavia, al cap de poca estona de conversar amb la balladora, aquesta li pregà amb una bona fe que no deixava pas lloc a dubtes:

«Vaja, vostè també, ara no cal que parli d'aquesta manera que ja no fa funció!»

En Bonavia tot cortès li va respondre:

«Éz que no en ze meze zonyoretal... Éz que no en ze meze!»

I possiblement per a infiltrar major veracitat a l'anècdota, en Bonavia, quan us la refereix, no es descuida mai d'afegir:

«Històric eh, rigurozament històric!»

La reprisa de «Tiana somriu» al Teatre Barcelona fou un èxit tan sorollós com aquells que setmana si setmana també sol apuntar-se EL BE NEGRE.

Els «boys», les «girls», els actors i els músics compliren a lloc que a «La Nau» en diuen el seu comens amb una magnífic i eloqüent dignitat. Només —oh, paradoxa! — fallaren en aquesta ocasió aquelles persones el treball de les quals es produeix sempre dins la normalitat més absoluta: els tramoiistes. Quan fou l'hora d'aixecar el teló, aquest només féu un simulacre d'aixecament i calgué recórrer al teló d'anuncis per a sortir del pas, el qual, en atenció als anunciants, no s'ho féu pas dir dues vegades.

Si amb el teló metàl·lic també els hi ocorren «pannes» semblants ja faran broma:

El doctor Aiguader anà al Barcelona per a veure com dimoni somreia Tiana.

En un dels intermedis de la revista, un amic seu «li féu a mans» el nen Utrillo convençut que, si més no, per aquella engruna de curiositat que tots portem arrapada allà on sigui li fora grata la coneixença. El doctor Aiguader davant del futur Paquet M-drid va mig somriure (tractant-se de l'Aiguader amb mig somriure n'hi ha ben bé prou) i acabà fent aquest comentari:

«Ah, caram, es tracta d'aquell que quan no el presenten ja es preocupa ell mateix de donar-se a conèixer!»

Va anar d'un badall de griva com el nen Utrillo no els hi perd el plor.

Frivolitats

En Pich i en Pon sembla que finalment es presentaran pel mateix partit.

El violinista Francesc Costa s'ha pelat el cap al zero.

GRAN TEATRE ESPANYOL
Companyia de vodevils i espectacles moderns

Primer actor i director: **JOSEP SANTPERE**

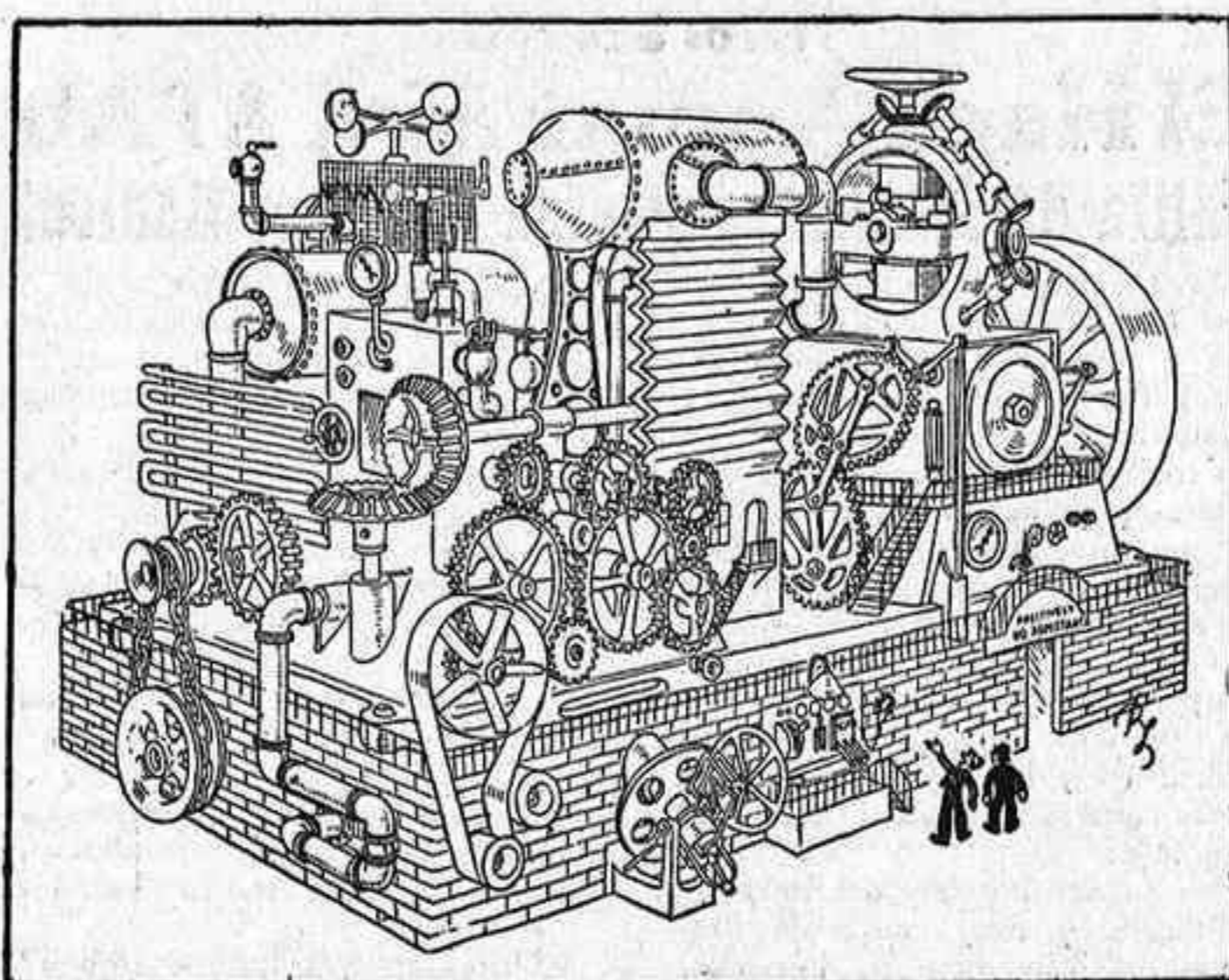
Tots els dies: L'èxit de l'alegria de Francesc Presas i el mestre Fou

L'amor capgira un país

I el fantàstic aconteixement del any, armonitzat pel mestre Torrents

D. Juan Tenorio Sonor

Eleccions sense morts són eleccions perdudes. (Propaganda del Partit Radical)

EN L'ESTUDI DEL CINEMA
El tècnic del so. — Aquest senzill aparell produeix el veritable so dels petons.

Universitàries

Esport i esportademia

La petició que els elements del Rugby Club Universitari han adreçat a les autoritats acadèmiques i esportives ha portat cua. Tu, lector que ho est de EL BE, El Correo Catalán, La Nau, El Liberal (edició de Barcelona), El Diari Mercantil, El Progreso (progreso?) de què? i de La Loteria Nacional, o sigui dels periòdics més seriosos i més ben informats del món, no te n'has sorprès gaire, perquè saps allò de coses veredes, o Cid... (traducció castellana de la dita catalana: Una vegada havia una vella...)

Però, hi hagut qui n'ha protestat. No cal dir que aquesta rèplica ha estat formulada per gent follia i indocumentada, que no té ni eis vint cèntims per comprar EL BE. Ni vint cèntims! I ara que ve a tomb, bo serà el dir, que el seu veritable valcr, oscilla (segons càlculs del financer de la casa senyor Tallada) entre tres i quatre milers de pessetes; això, sense comptar-li les despeses que ocasiona el fer uns dies de repòs entre número i número. Els protestants, han començat per protestar, naturalment, perquè si no fos així ja no ho serien, contra de la petició dels elements del Rugby Club Universitari, d'arrogar-se la representació de l'esport universitari català. També protestarem, quines ganes de protestar!, contra l'acord de canviar l'antiga denominació, per la de Barcelona Universitari Club.

Aduexen raons tan banals, com la de dir que els del Rugby Club no són, ni barcelonins, ni tan sols catalans, ni universitaris.

Que aquests senyors, exactament, són:

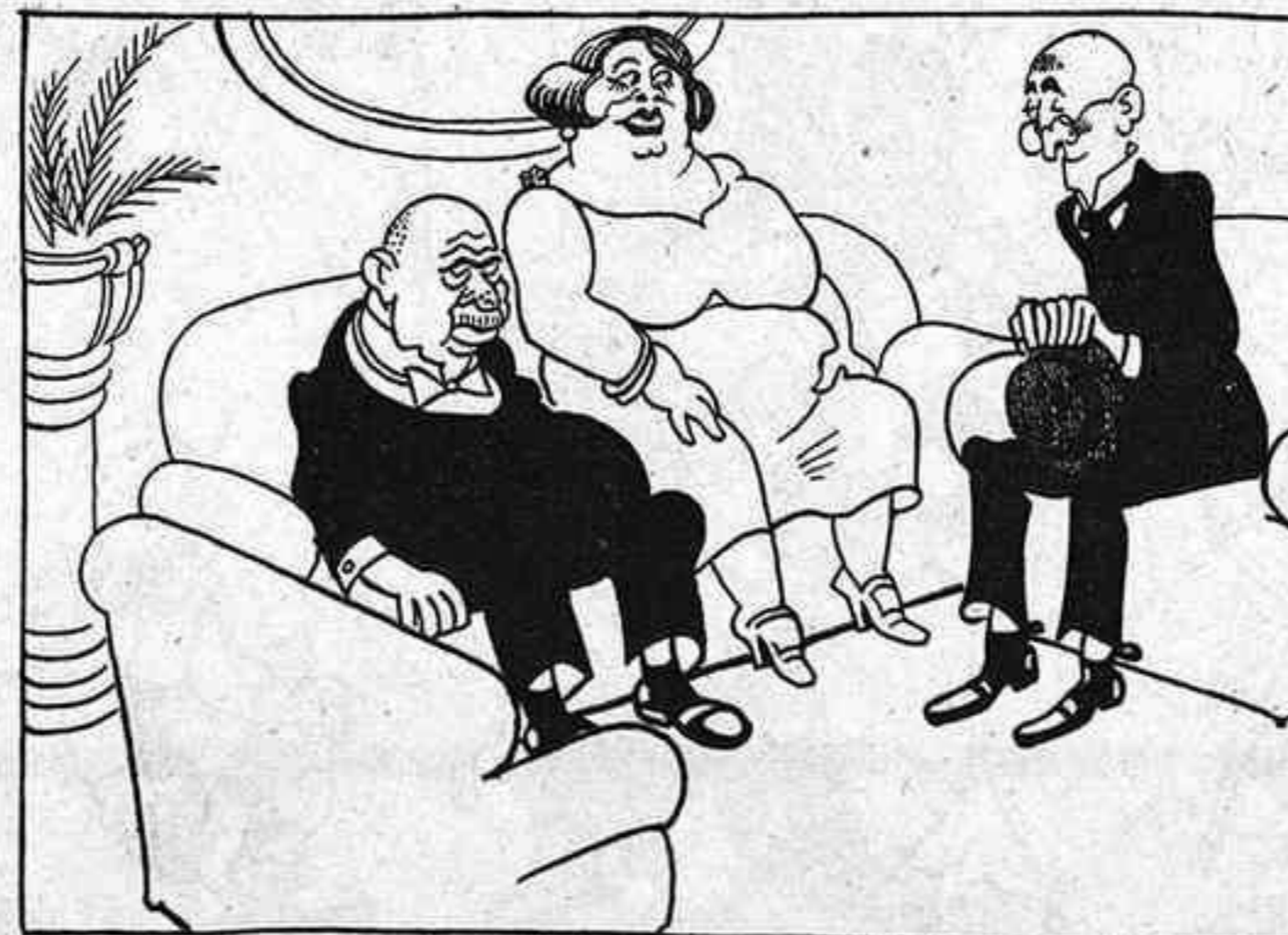
André Taiieb (a) Gabachez. Carlos Luque Recio (a) Foca. Augusto Pérez (a) el Letrado. Antonio Aparicio Pérez del Pulgar (a) Onán.

Manolo Fernández (a) Harold. Luis González (a) Anca de nácar.

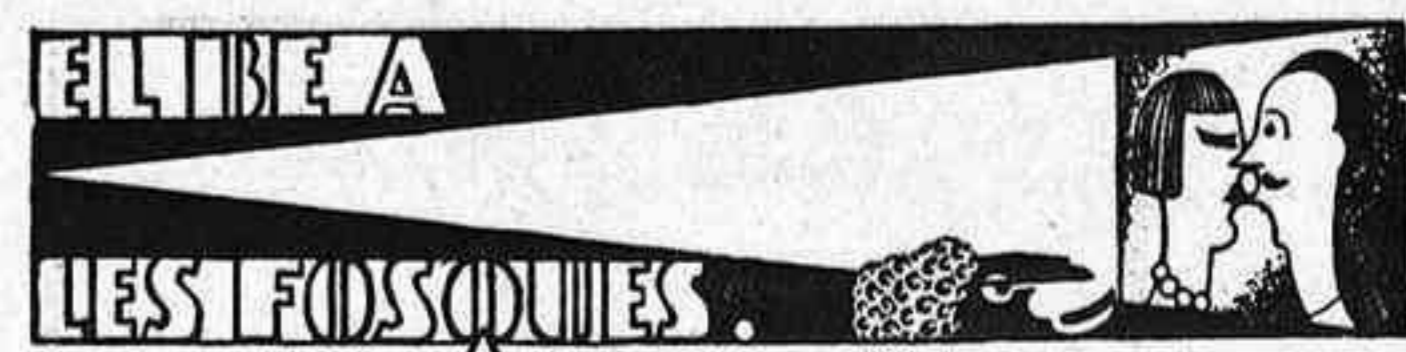
Juan Casas (a) Apresúrate, viejo, i algún altre que no sentim no poder recordar.

Però, i això què significa? No res no vol dir, per bé que ho analitzeu. Ja veieu, doncs, com són manifestes les ganes de buscar tres peus al gat; pels noms, res més que pels noms i els cognoms, dedueixen que no són catalans. Gran descoberta! Oi més: no saben encara que, com ha dit amb frase pròcer el ggggermà Gassol, l'ideal català, és de ggggermanor i universalisme?

Diuen també, que n'osón universitaris (i obliden que tots els espanyols, som advocats, mentre no es provi el contrari). Però, ¿és que els nostres contraopponents, és que els il·lustres polítics i romànics, Rovira i Virgili, Puig i Cadafalch, Carreres Artau, Eugeni D'Ors, Roc Boronat i Roca i Cavalls, ignoren que el mot «universitari» prové del llatí *universitas*, is, que significa universal?

— I vostè amb què compta per casar-se amb la noia?
— Estudio per capellà.

El tràfec de blanques és una plaga social d'aquelles que la gent en senten parlar tota la vida i fins allà als quinze anys no saben de què es tracta.

De totes maneres, si la joventut que puja i fins la que ja ha pujat, s'arriben al Capitol, podran veure un film, que porta precisament el títol de la famosa plaga de referència, en el qual es presenta una història de tràfec de blanques que fa posar els cabells de punta.

Es una pel·lícula alemanya, excel·lent, que es ressent, però, dels cops d'estisora que li han clavat els «moralistes» d'aquí.

Mirador ha presentat amb una punta de rubor les acreditades «Senyoretas d'uniforme». El dia de l'arribada hi havia al Fantasio tot el bo i millor de Barcelona, — i consti que en dir això hi incolem les autoritats.

«Senyoretas en uniforme» és un d'aquests grans films que compten amb l'avantatge de tenir, a més de llur qualitat, aquella punta de morbositat que fa possibles els grans èxits de públic.

Amb malícia o sense, cal anar a veure aquest film, que és de primer ordre.

Si tots els mals estudiants fossin com el protagonista de «El est charmant», els pares no hi tindrien res a dir perquè l'èxit del film que farien a la Paramount de les seves aventures els compensaria de sobres de les molèsties d'haver de pagar les matricules i fer l'enfadat, perquè després, a la pel·lícula, es farien un tip de riure i a la taquilla un tip de guanyar diners. I els mals estudiants, ultra els diners, trobarien una noia com Meg Lemmoumier, bonica com un sol i que seria un bon estudiant que els podria portar la casa i el despatx.

Aquestes coses, però, no passen més que a les pel·lícules i, com que només passen a les pel·lícules, tothom hi va perquè és l'únic indret on ho podien veure.

Aquella dita castellana de *en todas partes cuecen habas*, en afers cinematogràfics resulta d'una actualitat sorprenent. Vegin sinó els marmamus del cronista cinematogràfic de Social, publicació gràfica que s'edita a la Habana:

«Lo cierto es que la casi totalidad de las cintas últimamente estrenadas en los cines

TOT BARCELONA COMENTA ACALORADAMENT L'OBRA SENSACIONAL

QUE TOTS QUALIFIQUEN COM LA Pel·lícula de l'any

NOTA.—Esgotades totes les localitats de totes les sessions de divendres, dissabte, diumenge i dilluns, per tal d'evitar aglomeracions han estat posades a la venda butaques numerades per a les sessions de divendres i dijous nit.

TOTS ELS DIES EN Fémina GRAN ÈXIT DE

BRIGITTE HELM LUCIE ENGLISH RUDOLF FORSTER

PUBLI CINEMA
Passatge de Gràcia, 57-Telèfon 79681
SESSIÓ CONTÍNUA de 5 a 8 1/2 i de 10 a 12
Localitat única, seient 1 pta.
Noticiaris, Reportatges i Documentals
FOX
Demà nou i important programa
Equip sonor, R. C. A. Photophone

TIVOLI
REBECA
per Marion Nixon - Ralph Bellamy
Cosas de solteras
per Adolph Menjou
PROGRAMA DOBLE
Or de llei de la pantalla

«Noguer i Comet, este es mi cuerpo»

L'afèr dels càrrecs Perquè l'èxit de l'Esquerra és un èxit de l'Esquerra

L'afèr de la venda de càrrecs municipals serà, indubtablement l'èxit més esclatant del Partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, que cada vegada que es preparen unes eleccions legislatives en troba un (com li passa a França amb els homes cada vegada que els necessita) per posar-lo davant del poble com una garantia d'una actuació ràpida, enèrgica i honesta. Quan les eleccions del 28 de juny l'esclatant triomf de la proclamació de la República li era indiscutible i indiscutit. Avui, abans de les del 20 de novembre, li ha d'ésser indiscutible i indiscutit el fet del descobriment de les agències.

Algunes redactors d'aquesta casa, més amant d'EL BE NEGRE que de la veritat pura, ha volgut atribuir l'èxit exclusiu al nostre setmanari, i això és injust. EL BE NEGRE, és cert, va publicar un anunci i una informació. Però l'anunci l'havia publicat abans La Vanguardia i, el que és més, l'havia cobrat. El públic no veu en la coincidència més que la coincidència de dos òrgans de la premsa poc seriosos; el doctor Aiguader, en canvi, més penetrant, hi va veure al darrera tota una conspiració contra el prestigi de la ciutat, i decidí tallar-la d'una vegada. I, per tallar-la, de qui podia valer-se sinó dels seus amics i del seu partit? Valent-se, doncs, dels seus amics i del seu partit da-

vant el desempar en què es trobava la ciutat i el Consistori, no calia que el primer ciutadà se'n preocupés abans que ningú? No calia, per això, gent de tota la seva confiança? És per això, i res més que per això, que se n'encarregaren els elements de la Comarcal i l'agent de policia senyor Angel Estivill, fill de Reus i que de Tortosa fou traslladat a Barcelona perquè fes honor a aquesta confiança, com ha succeït amb el sensacional afèr. Gràcies a aquestes precaucions, els registres i les gestions s'han practicat amb tota escrupolositat, i el doctor Aiguader ha pogut dormir tranquil en la seguretat que es farà justícia, que aquesta justícia serà severa i que curarà d'aquí qui hagi de caure, ni un pam ençà ni un pam enllà, del prestigi del Consistori i per l'èxit de l'Esquerra, que s'ha pres l'assumpte com a cosa personal i no deixarà que ningú torci el camí de la justícia; perquè informant com està de primera mà i de primeríssim moment, no toleraria que els esdeveniments, amb intenció insidiosa, volguessin fer anar les coses cap a indrets que el destí no els ha senyalat per endavant i per endavant els ha vedat.

És per això que un èxit com el de l'Esquerra en les eleccions del 20 de novembre, no el pot tenir ni l'Esquerra en les eleccions del 12 d'abril.

El rapte del Sr. Griso

(Ve de la 1.ª pàg.)

—Sí, sí, que pots fer l'agafen a vostè per callar?
—Basta! Este es un partido democrático y aquí se hace lo que yo mando. ¡A la cama!
I va apagar-li el llum. Al cap de poca estona se sentien els ronquests del senyor Griso.
—I tu?
—Jo no em vaig moure d'allí perquè vaig tenir un presentiment. Al cap de poca estona vaig sentir que s'obria la finestra, vaig veure un raig de llum, unes ombres, que s'agitaven... vaig sentir uns sorolls apagats, uns plors com de criatura, i després res. Em vaig pensar que era que el senyor Griso somniava. Però l'endemà havia desaparegut sense deixar rastre.
—I el vellè?
—El vellè estava desesperat. Dormia a la cambra del costat i no havia sentit res. En saber el que passava va dir que marxaria a Barcelona a parlar amb el cap superior de policia, que era molt amic seu per recomanar-li que s'ocupés activament de l'assumpte.
—I vostè, no ha sabut res més?
—Sí, senyor; al Pont del Diàble vaig trobar-hi aquest mocador.
I ens en ensenyà un amb unes inicials que deien J. S.
—Sí, i què?
—No ha llegit els diaris? No ha vist una notícia que a Sevilla hi havia un individu nordamericà anomenat John Saul que s'havia declarat còmplice del rapte del fill de Lindberg?
—Dimoni! Així, vostè creu...
—Que no el trobaran viu. Jo

de vostè, ja aniria amb un negre a cercar el seu cadàver per les bardisses dels voltants de la torre del senyor Giralt a Sant Celoni.

Saber això i escriure la dolorosa informació fou tot u. Tal vegada encara seria trobat prou fresc per ésser conservat. Però, un cop escrita ens arribarem a Sant Celoni i, per més que cercàrem no vàrem trobar cap rastre del difunt. Potser era que no hi havíem anat amb el negre. Potser el rapte havia ja estat exportat a través de la frontera i estava en poder del general Barrera, tècnic en aquestes contrabans. Mort o viu? Chi lo sa!

Mentrestant, adolorit per la tragèdia del company, el partit radical s'ha imposat un rigorós silenci.

Moros a la costa El Hach Aomar Abd Al Ab califa de Mazuza, ingressa al Partit Radical

Si no fos que ho hem llegit tots els d'EL BE, i ho hem fet llegir a tots els nostres amics per assegurar-nos que no vèiem visions, a hores d'ara encara no ens ho creuríem. El Progreso, l'admirat collega (Interrupció dels col·legues: —Jove, no insultis.), va publicar abans d'ahir, diumenge, un intervju que no dubtem a qualificar de sensacionalíssim. Aquest senyor, El Hach Aomar... etc. (la setmana que ve publicarem l'altre tros) ha dit unes quantes coses que s'ho valen, com per exemple:
«—Yo ser republicano, muy republicano y muy amigo de Lerroux. ¡Gran hombre! Lerroux! ¡Gran hombre!»

Resulta que una vegada el senyor Lerroux va anar a veure els moros i els va prometre que el dia que vingués la República els donaríem tot el que volguessin, a més a més de tot l'or que els fes falta, perquè així tindrien l'oro y el moro, i aleshores ells van presentar el seu programa que el distingit collega El Progreso (segona interrupció dels col·legues que s'expressen en termes semblants als de la primera vegada) explica en una mena d'espanyol empeltat de moro i que és el següent:

1. Moro querer República.
2. Español se viste de moro parece español.
3. Moro se viste de español y parece español.
4. Moro se viste de seda y mora se queda (ai, dispensin, això ho afegim nosaltres, distrets).
5. Moro querer universidades en Melilla.
6. Moro querer ser maestro, abogado, médico y ingeniero.
7. Moro querer cultura, escuelas, colegios, academias, institutos, colegios, escuelas y cultura.
8. Moro querer ser amigo.
9. Moro querer hablar español y querer que español hablar moro.
10. Moro querer carreteras, pantanos, fábricas, ferrocarriles, etcétera. Cultura, mucha cultura.

Tot acabarà bé

Ahir al matí, com havia estat amb aquella oportunitat anunciada als diaris, anaren al jutjat especial que el senyor Higuera ha establert per tal d'esbrinar els fets que tota la ciutat sap respecte a la venda de càrrecs municipals, el doctor Aiguader, alcalde de la ciutat; el senyor Artemi Aiguader, germà de l'alcalde de la ciutat; el senyor Casanoves, alcalde intermitent de la ciutat; el senyor Giralt, cap de la minoria radical i propietari de Hollywood i de Sant Celoni i el senyor Samblancat, àngel i germà del regidor radical del mateix cognom.

Com es pot pensar, la venda causà gran expectació i tothom féu apostes sobre com acabaria la cosa, quan totes les traveses baixaren a zero en dir imprudentment un dels convocats pel jutge:

—Psè... no té cap interès això. Com que tots sabem el què ens han de preguntar i el què hem de respondre...

Com demonis ho podien saber per endavant? Misteri. Algué deia que allò semblava un captiol dels Misteris de Barcelona, però un altre li digué que més aviat eren els Misteris de Reus.

La febre d'aquests dies

A darrera hora de la nit, per les tertúlies del capdell de la Rambla, corria insistentment el rumor que el senyor Cassimir Giralt és honrat.

A TARRAGONA MANXEN

ovelles esgarrriades

La Llga en descomposició

Retallem del Ciero de l'altre dilluns: CONFERENCIA DEL SENOR VIDAL Y GUARDIOLA SOBRE POLITICA SOCIAL. Con asistencia de numeroso publico que llenaba la sala, el sábado por la noche dió una conferencia en el Ateneo Obrero de San Marda en buena parte a criticar la obra del Presidente de la «Lliga Regionalista» don Miguel Vidal y Guardiola que fué presentado por el señor de Riba.

Es comprèn que en un Ateneu d'un nom tan evocador no es puguin dir més que inconveniències.

L'illa de la calma

A Palma de Mallorca s'ha inaugurat un establiment de ball: el «Trocajero», la direcció del qual el presenta amb un llarg article que publica La Almudaina. Diu, entre moltes altres coses:

Los camareros vestirán frac. Dos botones con vistosos uniformes y un alto portero de la raza negra serán cosa nueva en Palma.

En descriure el local, diu que hi han grans salons i afeccions de oro y plata en la severidad del gusto reinante y dotados de confort, lujoso coste; luces de distintas coloraciones indirectas, etc., etc. Si así se estima no dudamos que el Trocajero será orgullo de la ciudad con sus valores y señoriales cosas que contrastan con nuestro recinto de gran mérito simétrico arquitectónico moderno.

Sembla que l'autor d'aquest article és aquell alt porter de la raza negra del qual parlàvem.

Trucs electorals

La Nau de divendres, en donar compte d'un míting de la «U. D. C.» publicava el nom del seu líder de la següent forma: MAUEL FARRASCO I FORMIGUERA

No és perquè sí que a l'Unió Democràtica dissimulen el nom d'en Carrasco; així és possible que la gent no el conegui i, per tant, el votin.

Impudor

Concentració Española, el periòdic òrgan d'una de les catòrzes colles de no catalanes que es disputen el mercat de Barcelona, publica un concentrat article en el qual diu:

Se necesita una fuerza de voluntad de hierro, un entusiasmo inmenso, un españolismo a toda prueba para llevar a cabo esta labor de titanes, en la que se ha de luchar con la falange de los de enfrente, con la alia de los de al lado, y con la mala fe de los vendidos que en vez de venir a nuestro lado para hacer un frente común, pretenden levantar capillitas desde las cuales favorecer a los enemigos de España, etc., etc.

Hom sollicita, doncs, que els vendidos posin llur mala fe al servei de la Concentració Espanyola.

Melodrama

De La Humanitat del dia 26, en la informació de tribunals:

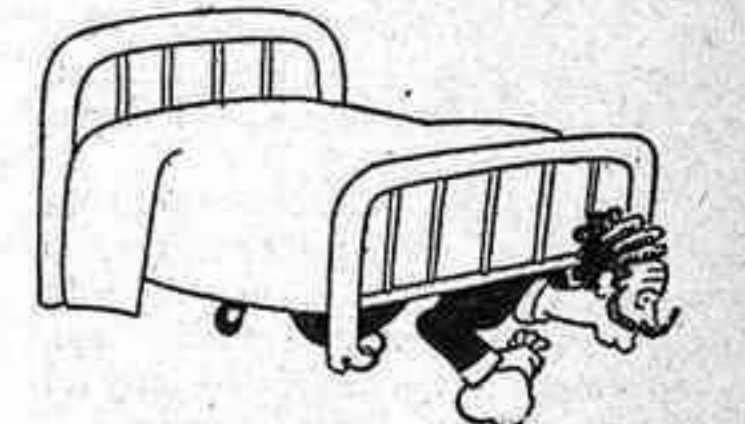
La processada s'assen al banquet amb una criatura als braços, producte de les relacions amb el mort.

Les noies d'avui en dia faran bé de no tenir relacions amb els morts. A la millor — com es pot veure — hi han sorpreses.

Vici

La Vanguardia de dissabte publicava el següent anunci:

Deseo hombre dormir balcón calle. Plateria. Brosoli 2, 1ª, 2ª. Desitjava un home per a dormir-hi al balcó! On hem arribat, Déu meu, on hem arribat!

L'AFER. L'Emiliano. — Aquests deixebles, ens superaran.

Les coses allà on siguin

L'Esquerra Republicana de Catalunya ens prega la publicació de la següent nota:

«Havent-se assenyalat els noms dels senyors Francesc Riera i Jaume Sellés que van a la candidatura de Barcelona-Circumscripció, com a donats per la Unió Rabassaire de Catalunya, aquesta Esquerra Republicana de Catalunya té molt d'interès en què consti que els esmentats senyors no els ha recomanat la Unió de Rabassaires de Catalunya, sinó que els ha recomanat la Unió de Rabassaires de Catalunya.»

Queda ben entès, naturalment. Sembla mentida que la gent no se n'hagi adonat abans.

Injustícia reparada

Entre els grans encerts que han estat la característica de la recent actuació de l'Esquerra, cal assenyalat amb lletres d'or la inclusió del nom de Josep Fontbernat en la candidatura de Barcelona-Circumscripció.

En l'hora de la reconstrucció nacional de Catalunya, la figura del distingit caramellaire no podia faltar en els bancs del Parlament de la Generalitat. Per altra banda, l'elecció del senyor Fontbernat representa una merescuda reparació a l'eminent home públic, injustament oblidat de la República ençà.

Llàstima que el Noi de Tona sigui mort, perquè tot fa preveure que ara, a ell també, li hauria arribat l'hora de la consagració.

Herriot a Madrid

Madrid, 1. — Ha arribat M. Herriot. La primera cosa que ha dit en baixar del tren, ha estat: —On és el Paquito?
Es referia, naturalment, al senyor Paquito Madrid, el conegut amic del xa de Pèsia.
El fet ha estat molt comentat a les ambaixades.

Algunes escenes de la pel·lícula «Carceleras» que s'està filmant a Barcelona